

[Christmas Møller.]

paa mit Partis Vegne udtalte ved første Behandling af denne Sag.

Dernæst vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger om den højtærede Ministers Begrundelse for den Holdning, han indtager. Ministerens Begrundelse, saaledes som den fremgaar af det foreløbige Fortryk, er den, at daværende Handelsminister Slesbager ved første Behandling — man kan vel have Lov til at udtrykke det paa den Maade, uden at det kan komme i Strid med nogen Regel — kendte sine Pappenheimere og derfor sagde, at hvis der blev socialdemokratisk Herredømme her i Landet, vilde Socialdemokraterne ikke sælge. Ja, saaledes sagde Minister Slesbager ved første Behandling. Og hvad gjorde man saa? Fordi Minister Slesbager og andre kendte deres Pappenheimere, lavede man Loven paa den Maade, at man i § 3 sagde: Nej, en socialdemokratisk Minister skal ikke kunne bryde Lovens klare Bud, han skal ogsaa sælge. Derfor er den Argumentation, som den højtærede Handelsminister her har anvendt, en Argumentation, der overhovedet intet har med de faktisk foreliggende Forhold at gøre. Man har vel nok Lov til at sige om Handelsminister Slesbager, at han ikke just fremtraadte i Heltepositur, da han fremsatte sit Landmandsbankforslag; han havde et Forslag I og et Forslag II, saa man kunde vælge det ene eller det andet, han vilde blot have et Forslag gennemført for enhver Pris, jeg husker meget nøje Situationen. Socialdemokratiet var naturligvis stærkt, saaledes som Sagen laa, bl. a. i mit Parti og maaske ogsaa andre Steder, og ved første Behandling sagde Minister Slesbager altsaa: Saaledes vil Socialdemokratiet utvivlsomt have det. Derfor lavede man det netop saaledes i Udvalget til anden og tredje Behandling, at der kom til at staa tydeligt og klart, hvorledes Ministeren har at bære sig ad. Og derfor kan den højtærede Handelsminister ikke anvende Minister Slesbager Ord paa den Maade, han har gjort — de beviser lige det modsatte.

Det andet Hovedargument, den højtærede Handelsminister havde, var den 34 Mill. Kr. store Statsforskrivning, som nu er nedbragt til 23—24 Mill. Kr. Hvad er Sandheden om denne Reservefond? De Bemærkninger, som Ministeren fremkommer med som Argument for, at Staten stadig har denne Forpligtelse paa 23—24 Mill. Kr., og at denne Forpligtelse maa bevirke, at Staten maa beholde Banken, er naturligvis fuldkommen urigtige. Det hedder nemlig udtrykkelig i Landmandsbankloven af April

1928 — jeg beder om Tilladelse til her og senere at gøre nogle korte Citater —:

„For saa vidt det ved Bankens Regnskabsopgørelser for Tiden indtil Udgangen af 1931 maatte vise sig, at de af Banken i disse Aar foretagne Reservefondshælgelser helt eller delvis medgaar til Dækning af Tab, vil der dog i tilsvarende Omfang være at bortse fra den i disse Aar stedfundne Nedskrivning af Statsforskrivningen.“

Altsaa indtil Udgangen af 1931. Den Statsforskrivning, der er nu, kan aldrig stige, den kan kun gaa ned; Statens Forpligtelse kan aldrig blive større, end den er nu. Derfor er den Argumentation, som Ministeren anvendte paa dette Omraade, efter min Opfattelse fuldkommen ved Siden af, og jeg maa for mit Vedkommende sige, at den højtærede Ministers Argumenter for at lave Loven af 1928 om gør et overmaade ringe Indtryk paa os. Vi maa principielt stille os paa det Standpunkt — og efter den Tale, jeg hørte af den ærede foregaaende Taler, synes jeg, man maa have Lov at sige, at hans Sympati i Virkeligheden er paa samme Stade —, at Loven af 1928 naturligvis maa opfyldes; ingen vil sige, at det skal være inden Ugens eller Maanedens eller Kvartalets eller et Halvaars Udgang, men det skal være en hæderlig, loyal og redelig Opfyldelse af Loven. Det, der ikke har været loyalt og redeligt, er, at man ikke er begyndt paa det før. Man vil ikke kunne vende sig imod den eller rettere de Handelsministre, som sad fra April 1928 til April 1929, for i det paagældende Tidsrum, hvor Banken skulde til at folde sig ud, trække sig i Lave og derfor have Ro, vilde der jo ikke være nogen som helst Begrundelse for at begynde at sælge af Landmandsbankens Aktier. Nej, det er den højtærede Handelsminister-Jubilar, som har Eneansvaret for, at den Lov, som han, Statsministeren og Finansministeren i Udvalget selv har sat deres Navne under, ikke er opfyldt. Principielt maa vi altsaa indtage det Standpunkt, jeg har nævnt, men under Forhandlinger i et Udvalg søger man jo altid at faa saa meget igennem af sine Anskuelser som muligt, og da jeg synes, der har været Tegn til, at man fra anden Side vil gaa ind i saadanne Forhandlinger, saa nægter vi naturligvis ikke at deltage i en saadan Forhandling. Men det principielle Synspunkt maa være, at de 30 Mill. Kr. Aktier skal sælges og skal sælges inden for en virkelig overskuelig Fremtid.

Gjorde den højtærede Handelsministers Ord lidet Indtryk paa os, saa maa jeg til-